

ligge i mit Standpunkt overfor Eftergivelsen, ligeledes urigtig. Thi mit Standpunkt overfor Eftergivelsen er i Virkeligheden det, som jeg havde Værlighed til at udvilde for nogle Dage siden, at der er ingen virkelig dybere Grund til, at en Mand, der en Gang i Fortiden har faaet Fattigunderstøttelse, nu ikke skal være Vælger, naar han ikke faar den længere. Derfor holder jeg paa, at man skal udvide Eftergivelsen, ligesaa langt man kan, og efter Grundloven er der ingen Grænser; man kan gaa lige til det Ujeblik, da vedkommende endnu nyder Fattigunderstøttelse. Selvfølgelig, saa længe han nyder Fattigunderstøttelse, er han afhængig og uvelstående, og saa kan det ikke hjælpe, at man siger, han ikke er det. Saa længe han nyder Fattigunderstøttelse, bør han ikke have Valgret, men naar han er oplyst at nyde Fattigunderstøttelse med en vis passende Frist efter den sidste Fattighjælp, han har faaet, er der ingen virkelig Grund til, at han skal undvære Valgretten længere. Det er den store væsentlige Forskel, der er: Om man kun har nydt Fattigunderstøttelse, eller om man i dette Ujeblik nyder den. Saa spørger det ærede Medlem, hvad jeg mener om Sghjælp, og om det gaar an, at Lovgivningen erklærer Sghjælp for ikke at være Fattighjælp. Jeg tror, at det gaar an. Jeg tror, at det er af den Slags Begrænsninger, som ikke ligge udenfor Grundlovens Tanke. Jeg tror, at det er en Udvikling af Fattiglovgivningen, som vi ere fuldstændig raadige over, og som vi kunne gøre uden at komme i Strid med Grundloven, fordi man netop her har en vis Begrænsning. Overfor en øjeblikkelig forbigaaende Understøttelse gælder ikke det, som maa antages at være Grundlovens Tanke; der kommer nemlig den vedkommende ikke ind under en saadan Afhængighed, en saadan vedvarende Afhængighed, som er karakteristisk for Fattighjælpen, og som er det, Grundloven maa antages at tænke paa. Det antager jeg derfor, vi kunne gøre, ikke fordi det ene er Sghjælp og det andet er Alderdomsforsørgelse, men fordi det ene er en forbigaaende Understøttelse, der ikke berører den vedkommendes hele økonomiske Stilling, medens det andet er en vedvarende Understøttelse, der gør Manden i økonomisk og

formueretlig Henseende til en helt anden Mand end han ellers er. Videre skal jeg ikke dvæle ved dette Punkt, og da det var Hovedpunktet i det, som man overhovedet har forsøgt at imødegaa af det, der er fremsat fra min Side, bliver der ikke meget for mig tilbage. — Det ærede Medlem fra Stege gjorde sig Umage for at vise, i hvilken Grad han og hans Venner ere enige med Ministeriet og Ministeriets Venner. Jeg vil gerne tro, at det har et meget vidt Omfang. Men her i dette Lovforslag kan jeg dog ikke tænke, at det er saa fuldkomment, som det ærede Medlem mener. Han nævnte 4 Punkter, hvor han var smeltet sammen med Højre. For det første var det i den Betragtning, at man ikke kan forlange Selvhjælp af dem, som ingen Selvhjælp kunne yde. Det kunne vi jo ogsaa være enige i. Naar det først er afgjort, at en Mand intet kan, saa tror jeg, at vi allesammen maa erkende, at der har Rejseren tabt sin Ret; hvor intet er, er der intet at gøre. Altsaa dette første Fællespunkt kunne vi være fælles om allesammen: naar det er givet, at en Mand ingen Selvhjælp kan yde, kan man ingen Selvhjælp forlange af ham. Det forekommer mig imidlertid ikke meget værdifuldt at have naaet Overensstemmelse om dette. — Det andet derimod vilde være et Fremskridt og noget virkelig, som man kunde tage og føle paa, hvis der virkelig var Enighed med Højre og den ærede Indenrigsminister om, at man vilde anfse Fordringen om Selvhjælpen fyldestgjort, naar vedkommende i de sidste 5 Aar ikke havde modtaget Fattigunderstøttelse. Jeg vil sige, at hvis den højtærede Indenrigsminister vilde gaa saa vidt, havde jeg noget Haab om, at ogsaa jeg kunde mødes med ham. Der vilde da ikke være noget langt Stridt derfra til vor Alderdomsforsørgelse. Derfor det var det, den ærede Indenrigsminister mente, da han overfor mig hævdede Selvhjælpen uafviselige Nødvendighed i en Alderdomsforsørgelse; derfor han derved tænkte paa, at de sidste 5 Aar, før vedkommende skal nyde den, skulle have været uden Fattigunderstøttelse, for ham er jeg ogsaa parat, kan jeg sige, til at smelte sammen med den ærede Indenrigsminister. Men desværre, paa dette Punkt viste det sig, at den ærede Ordfører for Højre, det